

VUODEN JOHTOLANKA 2024
-PALKINNON VOITTAJALTA

KALE PUONTI

TOPI

BAZAR

KALE PUONTI

TOPI

BAZAR

© Kale Puonti ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-152-3

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

”Ei ahneus sammu rahasta eikä jano suolavedestä.”

INTIALAINEN SANANLASKU

ALEKSIS KIVEN

KATU

Topi Mäkinen manasi autossaan, että kaikki oli taas jäänyt viime tippaan. Hänen oli pakko jatkaa etsimistä, vaikkei kadulla näkynyt muita kuin yksinäinen koiranulkoiluttaja, jonka villakoira olisi varmasti ollut mieluummin jossain muualla kuin ulkona lähes vaakasuoraan vihmovassa sateessa. Onneksi jopa poliisit olivat kahvilla Pasilan poliisitalon uumenissa, koska Topi ei ollut nähnyt ainoatakaan virka-autoa sinä aikana, kun oli ollut liikenteessä. Autoilija, joka pyöri ympäri Kalliota ja Alppilaa ilman varsinaista päämäärää, herättäisi nopeasti virkapartion huomion. Toki taksikyltti Mersun katolla hieman häivytti epäilyjä. Topi päätti tehdä vielä yhden kierroksen, koska näytti siltä, että sade hieman hellittäisi. Hänen etsimänsä kohde saattaisi viimein tulla esille kolostaan.

Topi osui arvauksessaan oikeaan. Dallapénpuiston kohdalla autosta nousi nuori nainen, jonka Topi oli

nähty joskus aiemminkin seisovan näillä kulmilla. Pitkään punaiseen keinoahkatakkiin ja mustiin ylipolvensaappaisiin pukeutunut tyttö jäi seisomaan jalkakäytävälle ja kaivoi käsilaukustaan tupakkaaskin. Vahvasta meikistä huolimatta näki, että hän oli niukin naukin täysi-ikäinen. Topi oli tyytyväinen. Hän pysäytti Mersun tytön kohdalle ja avasi ikkunan.

”Sori, mä en ole tilannut taksia”, tyttö sanoi ja sai savukkeensa syttymään.

”Joo, tiedän. Mäkin oon jo lopettanut vuoron, ja mulla on ihan muut asiat mielessä”, Topi sanoi hymyillen.

”No sitten”, tyttö sanoi, avasi auton oven ja istui etupenkille.

Kun Topi ei sanonut mitään, tyttö jatkoi:

”Onpas paskamainen ilma. Kiva, että pysähdyit. Mitäs tehdään? Suihinotto maksaa satasen ja pano autossa kakssataa. Kämpää mulla ei ole, mut jos sulla on mesta, niin voidaan mennä sinne. Saat mut koko yöksi viidelläsataa.”

”Mä asun Haagassa. Jos sopii, niin mennään meille. Tuon sut sit takaisin tänne, jos haluat”, Topi vastasi.

”Ihan miten herra haluaa. Et tule varmuudella pettymään. Kukaan ei ole koskaan valittanut”, tyttö sanoi ja hymyili.

Topi huomasi, että tytön etuhampaisiin oli jäänyt kirkkaanpunaista huulipunaa.

”Miksi minä sinua kutsun? On niin tylsää jutella, kun en tiedä nimeäsi. Kuinka vanha sä muuten olet?” Topi kysyi.

”Sano vaikka Tinaksi yhdellä iillä, ja olen mä ihan täysi-ikäinen enkä mitään sakkolihaa”, tyttö vastasi ja avasi takkinsa vetoketjua. Hänen rintansa oli kohotettu liiveillä niin ylös, että ne pursuivat liian pienen t-paidan suuresta kaula-aukosta.

”Okei, Tina yhdellä iillä”, Topi naurahti. ”Kävin äsken kaupassa, ja tuolla takapenkillä on muovikassissa muutama siideri, jos maistuu”, hän jatkoi ja käänsi päätään takapenkin suuntaan.

”Voisihan sitä yhden ottaakin”, Tina sanoi ja ojensi kätensä muovikassia kohti. ”Täällähän on sipsejäkin. Voinks mä avata tän pussin?” hän kysyi, väänsi omena-siideripullon korkin auki ja otti pitkän kulauksen.

”Totta kai, ole hyvä vaan”, Topi vastasi.

”Kiitti. Mä oon syönyt aamulla vain pari leipää, ja siin on kaikki mitä oon syönyt koko päivänä.”

”Voidaan pysähtyä vaikka Mäkkärillä, jos haluat syödä kunnolla”, Topi ehdotti.

”No, jos mä juon vielä toisen siiderin, niin eiköhän sillä nälkä lähde”, Tina sanoi ja röyhtäisi kovaäänisesti. Ensimmäinen pullo oli tyhjentynyt nopeasti, ja käsi hamusi jo toista pulloa muovikassista.

Noin kymmenen minuutin kuluttua Tinan silmät alkoivat lupsahdella, ja puoliksi juotu siideripullo putosi kädestä lattialle. Topi pysäytti Mersun läheiselle bussipysäkille, nosti pullon lattialta ja kaatoi loppusisällön asvaltelle. Hän käänsi matkustajan penkin makuuasentoon ja heitti fleecepeiton Tinan päälle, kaivoi tytön käsilaukusta kännykän ja sammutti

puhelimien virran. Puhelimen ja käsilaukun Topi heitti auton takapenkille ja nousi sitten autosta. Hän irrotti katolta taksikyltin ja pani sen etupenkin jalkatilaan, otti lippiksen ja vahvasankaiset silmälasit päästään ja jatkoi ajamista kohti Hämeenlinnanväylää. Tyttö oli jo sikeässä unessa. Netin Tor-verkosta ostettu Rohypnol osoitti jälleen toimivuutensa.

PASILA

Rikosylikonstaapeli Kosti Kaartamon ryhmä aloitteli iltavuoroaan. Paikalla olivat Kaartamon lisäksi jo kaikki muut dekkarit paitsi krooninen myöhästelijä Otso Tarkka. Otso teki varmuudella työvuorolistaan merkityt tuntimäärät, mutta töihin ajoissa ehtimiseen tuli usein aika monta muuttujaa. Hieman hajamielisen lapsiperheellisen aikataulut eivät aina menneet yksiin työvuorojen alkamisen suhteen.

”Mikä perkele tän meidän yksikkömme nykyinen nimi on? Menee hermot näihin sähköisiin pöytäkirjoihin. Miksei mikään voi toimia niin kuin ennen?” rikosylikonstaapeli Kalle Pesonen tuskaili läppärinsä takaa.

”Tämä on nykyään Helsingin poliisilaitoksen rikostutkintayksikön ammattimaisen rikollisuuden tutkintatoiminnon järjestäytyneen rikollisuuden tutkinta”, vanhempi rikoskonstaapeli Aleksi Ojanen sanoi.

”Häh, ootko tosissas? Kuka näitä nimiä oikein keksii? On siinä taas viisaat päälliköt istuneet useammassa

kampaviineripalaverissa, kun tätäkin nimeä on väännetty”, Pesonen ärähti ja läväytti läppärin kannen hieman liian kovaa kiinni.

”Sano muuta, mutta käydään nyt läpi päivän agenda. Tämä Ruotsin jengijuttu on aikataulutettava ja pöytäkirjat on väsättävä valmiiksi, koska syytteen nostamisen määräaika lähenee. Joko se tilataksi on muuten haettu tuolta häkistä?” Kaartamo kysyi.

Kaartamon ryhmällä oli ollut tutkinnassa juttu, jossa lähinnä Ruotsin kautta tuotiin Suomeen suuria määriä marihuanaa, amfetamiinia ja kokaiinia. Noin kaksi kuukautta sitten juttuun oli tehty useita kiinniottoja, kun Bulgarian kilvissä ollut puoliperävaunurekka oli ajanut poliisien tarkkailun alla Ämmässuon vanhan kaatopaikan läheisyyteen. Paikalle oli tullut Mersun tilataksi, johon oli lastattu noin 50 kiloa marihuanaa.

”Joo, isäntä haki sen eilen”, Kirsi Koski sanoi. ”Oli kohtuullisen äreällä päällä, kun auto oli ollut meillä takavarikossa liki kaksi kuukautta. Olin laittanut noutopyynnön jo aikoja sitten, muttei ollut kuulemma ymmärtänyt meiliä, kun se oli suomeksi. Auto haisi niin voimakkaasti kukalle, ettei isännällekään jäänyt epäselväksi, mitä sillä oli kuljetettu. Auto saattaa olla perusteellisen sisäpesun tarpeessa, eikä ionsaattorikaan olisi pahitteeksi.”

”Mitäs tämä taksirenki on kuulusteluissa lausunut?” Kaartamo kysyi.

”Noh, mies väittää olevansa vain tuiki tavallinen kuski, jolla ei ole yhteyksiä alamaailmaan. Hänellä oli

kertomansa mukaan joku asiakas, joka ehti kadota ennen poliisien kiinniottoa”, Koski luki kuulustelua.

”Eli jälleen etsimme legendaarista tuntematonta miestä. Se kaveri on muuten tehnyt paljon pahaa”, rikosylikonstaapeli Mikko Louhela nauroi.

”Jep. Kuski lausui kuitenkin, että jollain tasolla ymmärtää tehneensä väärin ja ettei tämältyyppinen kuljetustehtävä ole normaalia taksitoimintaa”, Koski sanoi.

”Tunsiko edes Ruotsin-serkkujaan, niitä jotka otettiin sieltä Vuosaaren kämpästä kiinni ja jotka Ruotsin poliisin mukaan olivat Dödspatrollenin kantavia voimia?” Kaartamo kysyi.

”Kuulemma Ruotsin-serkkuja on niin paljon, ettei kaikkien nimiä tai ulkonäköä pysty millään muistamaan”, Koski vastasi.

”Safööri ja serkut olivat suunnitelleet laajentavansa Ruotsin toimia tänne Finlandiaan, mutta aina valpas Suomen poliisi sai tämänkin lonkeron katkaistua”, Louhela tuumasi.

”Aivan. Ei muuta kuin pöytäkirjoja sitten ahkerasti kasaamaan. Siitä tuleekin aikamoinen savotta, kun pelkkiä teletietoja on liitteissä liki kymmentuhatta sivua. Koittakaa saada matskut syyttäjälle ajoissa”, Kaartamo muistutti.

”Nyt ei oteta vähään aikaan mitään näin suuri-
töistä juttua työn alle. Kirsillä on kahden työhenki-
lön tehtävät harteillaan, koska minä pääsen eläk-
keelle ennen kuin opin tämän uuden systeemin. Oi

miksi meitä vanhoja setiä näin kiusataan?” Pesonen manaili.

”Kehitys kehittyy, Pesonen. Koita pysyä mukana tai saat siirron petostoimistoon hoitamaan romanssihuijauksia. Vanhat menetit ja keinot eivät enää ole muodissa”, vanhempi rikoskonstaapeli Sisu Kurki nauroi.

”Nyt ainakin tuntuu siltä, että olisin petoksella paljon enemmän kotonani. Olen äärimmäisen hyvä kuuntelija, ja nessesupaketti löytyy aina huijatuille naisille”, Pesonen sanoi.

”Huijataan niitä miehiäkin. Kuten omakohtaisestikin tiedät, rakastunut ihminen on oikeustoimikelvoton”, Koski näpäytti.

”Rakkaushan on sitä, että syyttää kissaa pierusta, jonka tietää toisen päästäneen”, Pesonen sanoi.

”No, teidän Mirrillänne on sitten varmaan koko ajan ilmavaivoja”, Koski nauroi.

”Pierun vapautumisen vuosipäivä meillä on onneksi ollut jo aikoja sitten”, Pesonen sanoi vakavana, mutta ei pystynyt pitämään pokkaansa.

”No niin, nyt aikuiset ihmiset asiaan. Kuten uusi maailmalla marinoitunut poliisilaitoksemme isopäällikkö Kiiski sanoi, kaikki jutut ovat yhtä tärkeitä ja luottamus poliisiin on kaiken perusta. Ei aloiteta mitään uutta keissiiä ennen kuin olette saaneet pöytäkirjat syyttäjälle”, Kaartamo sanoi.

”Jos kerran kaikki jutut ovat yhtä tärkeitä, niin nyt kun olemme tässä ikimyöhästelijä Otsoa lukuun

ottamatta paikalla, voisiko Kirsi viihdyttää meitä päivän Tinder-uutisilla? Minkälaista amorinkipeää miesoletettua siellä on tarjolla?” Sisu Kurki kysyi innokkaasti.

Ystävät olivat olleet huolissaan Kirsin naimattomuudesta ja yksinelämisestä, ja naisten saunaillassa hänen puhelimeensa oli ladattu Tinder. Sen jälkeen Kaartamon ryhmäläiset olivat saaneet kuulla valittuja otoksia kandidaattien profiileista ja erikoisista ehdotuksista. Koski oli jo päättänyt poistaa koko sovelluksen, mutta kollegojensa painostuksesta hän oli pitänyt sen vielä kännykässään. Koski oli ottanut kuvakaappauksia typerimmistä profiileista ja kertoi niistä valikoidusti ryhmälleen.

”Voi pojat, pojat. Ehkä mulla muutama uusi vaihtoehto on. Ei oikein muuta voi sanoa kuin että teitä miehiä on moneen lähtöön. Tässä on tämän viikon helmi, olkaa hyvät: ’Intohimoinen kielimies haaveilee kuumasta hunajasta posliinitarjottimella. Ois mukava maistella muutaman origamin jälkeen.’ Origamin, voi luoja mikä urpo”, Koski naurahti.

”Lisää, lisää”, Aleksi Ojanen vaati.

”Mitä sinäkin pienen lapsen isä siinä intoilet?” Koski nauroi.

”Ilot ovat nykyään niin vähissä, että on äärettömän miellyttävää kuulla, että jollain menee vielä huonommin”, Ojanen hörötti.

”Okei, yksi vielä ja sit mennään duuniin. Tää on ehkä viikon paskin: ’Haluatko, että oon haulikko ja

laukean sun suuhun? En ole timmi, mutten läskikään. Ei jumalauta mikä jätkä”, Koski pyöritteli päätään.

”No kuinka paljon olet svaippailut oikealle?” Ojanen kysyi.

”Arvaa. En kertaakaan”, Koski hymähti ja laittoi kännykän taskuunsa.

”Mutta mites Pesonen, sinusta on jo aikaa sitten tullut yhden naisen mies. Oletko yhtään miettinyt, että tuollaisena parkettien partaveitsenä sinulla riittäisi naisia joka sormelle?” Louhela kiusasi Pesosta, josta oli koko ryhmän hämmästykseksi paljastunut lavatanssien innokas ja taitava harrastaja.

”Minä olen valintani tehnyt ja siinä pysyn. Irma ymmärtää tätä meidän kohtuu erikoista duuniamme eikä naputa turhasta. Ja jos meille joskus ero tulisi, niin Mirriä en ainakaan antaisi mukaan”, Pesonen nauroi.

Naapurin Irma oli tullut Pesosen elämään vai-vihkaa, ja yhtä oli pidetty jo parin vuoden ajan. Irman Mirri-kissasta oli alun hankaluuksien jälkeen tullut Pesosen kaveri, josta Irma oli välillä jopa hieman mustasukkainen.

”Hienoa, että meidän jo lähes menetetty tapauksemme on löytänyt sielulleen rauhan. Vielä kun saisimme tuolle Kirsille jonkun sisäsiistin ja sympaattisen kaverin, niin kaikki olisi mallillaan”, Louhela myhäili.

”Älä sinä Mikko ainakaan mitään sokkotreffejä ala järjestämään. Yhden kerran olen sellaisilla ollut, ja kaveri puhui koko kaksituntisen vain itsestään, eksäs-

tään ja lapsistaan. Ei ihan ollut minun tyyppiäni se palomies”, Koski huokaisi.

”Sanooohan sen jo miehen ammattikin. Älä lähde niiden letkumiesten kanssa millekään”, Sisu Kurki pisti väliin.

”Ole sinäkin siinä. Sinä menetät kontrollin heti kun nainen sanoo olevansa joko hoitsu tai kätילו”, Koski kuittasi Kurjelle.

”No niin, palaveri on päättynyt. Hus töihin siitä niin kuin olisitte jo. Syyttäjä ei anna yhtään lisäaikaa. Pöytäkirjat valmiiksi äs suun äs possible”, Kaartamo komensi ryhmäänsä.

LOPPI

Tina, oikealta nimeltään Nella Laakso, raotti varovasti silmiään. Päätä jomotti, eikä Nellalla ollut juurikaan muistikuvia edellisen illan tapahtumista. Tai Nella ainakin kuvitteli, että asiat, joista hän hämärästi muisti pieniä välähdyksiä, tapahtuivat edellispäivänä.

Huoneessa paloi yöpöydän lamppu, ja Nella huomasi makaavansa leveässä parivuoteessa. Hän nousi istumaan sängyssä ja yritti nousta seisomaan. Vastanyt hän huomasi nilkkansa ympärillä leveän nahkahihnan, josta lähti ketju. Nella pyöräytti, ja paniikki alkoi pikkuhiljaa tuntua koko kehossa. Nellan oli vaikea hengittää, mutta hän päätti olla huutamatta. Hän tarttui nilkassa olevaan ketjuun ja veti sitä voimakkaasti. Ketjun toinen pää oli kiinni metallisessa lenkissä, joka oli pultattuna huoneen seinään. Nilkan ympärille kiedotussa metallivahvisteisessa nahkahihnassa oli reiät, joiden läpi oli pujotettu riippulukko. Nella yritti repiä hihnaa nilkastaan irti, mutta huomasi pian, että yritys oli turha.

Ketju jalassa hän pystyi liikkumaan huoneessa muutaman metrin alueella. Huoneen toisella seinällä oli savulasinen ovi, jonka takana oli todennäköisesti kylpyhuone. Sänky oli siirretty niin lähelle kylpyhuoneen ovea, että Nella pääsisi ketju jalassa vessaan. Joku oli pukeutunut hänet mustaan collegepaitaan ja harmaisiin verryttelyhousuihin. Housujen lahkeet ja vyötärö olivat kiinni tarrakiinnityksellä, jotta housut pystyi pukemaan ja riisumaan, vaikka ketju oli kiinni nilkassa. Alusvaatteita Nellalla ei ollut, mutta jalkoihin oli laitettu pehmeät vaaleanpunaiset sukat.

Joku oli tuonut sängyn vieressä olevalle pikku-pöydälle muutaman vesipullon, kolme banaania ja litran jogurttipurkin. Lisäksi pöydälle oli jätetty kaksi 10 milligramman Diapam-tablettia. Nella avasi vesipullon ja napsautti läpipainopakkauksesta molemmat pillerit kämmenelleen. Hän laittoi pillerit suuhunsa ja nielaisi ne pitkällä vesihörpyllä. Nella oli käyttänyt opiaatteja, lähinnä Subutexia, säännöllisesti jo 15-vuotiaasta lähtien, joten kahden pamin vaikutus ei pitkään auttaisi. Nella pelottivat talon hiljaisuus ja edessä olevat vieroitusoireet.

Nuoresta iästään huolimatta Nella oli joutunut kokemaan kaikenlaista. Narkkariäidin seurustelukumppanit olivat hakanneet ja raiskanneet häntä säännöllisesti, ja lopulta sosiaaliviranomaiset olivat sijoittaneet hänet perhekotiin. Perhekodin kuri oli kova, ja vanhemmat lapset haastoivat ohjaajia ja haistattelivat heille. Väkivaltaa tapahtui molemmin

puolin, ja vanhempien esimerkkiä seuraten Nella oppi käyttämään päihteitä ja karkailemaan säännöllisesti. Hatkamatkojen aikana aikuiset miehet majoittivat Nellaa ja hänen kavereitaan. Raiskaukset ja seksuaalinen hyväksikäyttö tulivat osaksi Nellan elämää.

Täysi-ikäiseksi tultuaan jo kaikenlaisiin päihteisiin tutustunut Nella sai paikan Ruusulankadun asumispalveluyksiköstä. Ruusulankadulla päihdeongelma ei ainakaan helpottanut, sillä talossa asuva samanhenkinen kaveriporukka oli tiivis. Siiristä oli tullut Nellan paras kaveri, ja yhdessä he olivat rahapulan kohdatessa alkaneet myydä seksipalveluita lähinnä Aleksis Kiven kadulla ja netissä. Joinakin päivinä he olivat tienanneet niin paljon, että rahoilla oli saatu hankittua koko porukalle useampi Subutex. Nella oli kylmettänyt tunteensa jo aika päiviä sitten, ja seksin myyminen oli hänelle vain keino hankkia tuloja. Äitiään hän ei ollut nähnyt muutamaan vuoteen, ja kaikki muutkin ihmissuhteet olivat katkenneet. Nella olisi tarvinnut turvallisten aikuisten tukea, mutta jatkuvissa valtion ja kuntien säästötoimissa sai olla tyytyväinen jo pelkästä asuntolapaikasta. Ruusulankadun henkilökunta yritti kyllä parhaansa, mutta resurssipula oli suuri, eikä Nellakaan oikein osannut nimetä tai pyytää tarvitsemaansa apua.

Nella huomasi huoneen katon nurkassa valvontakameran. Hän näytti keskisormeaan punaista vilkkuvaloa välkkyvälle laitteelle. Vaikka Nella ei käsittänyt yhtään, mitä oli tapahtunut ja miksi hän oli tässä

huoneessa ketjulla seinään sidottuna, oli hän päättänyt, ettei näyttäisi paniikkiaan hänet tänne tuoneelle pervalolle tai muille kameran kuvaa katsoville tyypeille.

Joku oli sittenkin paikalla ja oli havainnut Nellan heränneen. Hän kuuli, kuinka avainta väännettiin lukossa. Joku tuli sisään, ja huoneeseen syttyivät valot.

Jo yli 200 000 myytyä
Pasilan Myrkky -dekkaria!

PASILAN MYRKKY **7** - KIITOLLISUUDEN JULMA VELKA

Topi Mäkinen kiroaa koiranilmaa ja kiertää kehää Kalliossa taksiksi naamioidulla mersullaan. Mutta sateesta viis, sillä Topi tekee, mitä Blunkka käskee. Hän on elämänsä velkaa ystävälleen, ja vaikka tämän bisneksissä on pimeä puolensa, Topi ei kyseenalaista vastenmielimpiäkään tehtäviä, kuten tyttöjen saalistamista.

Kun Pasilan poliisitalolle ilmaantuu mekkaloiva, päihtynyt nuori nainen, rauhoitteluavuksi soitetaan rikosylikonstaapeli Kalle Pesonen huumepoliisista. Häthätää täysi-ikäinen, minihameeseen ja rikkinäisiin verkkosukkiin pukeutunut nuori kertoo ystävänsä Nellan kadonneen. Hän vaatii poliisilta toimia, koska on varma, ettei Nella ole vain ottanut hatkoja vaan jotakin on pahasti vialla.

Kale Puonti rouhii dekkarissaan jälleen mustan ja valkoisen hienoiksi harmaan sävyiksi. *Topissa* unohdetut ja kadonneet törmäävät toisiinsa elämän sivuluisuissa, tuhoisin seurauksin.

